

А Георги дойде при мене. Взе кофата отъ ржцетѣ ми и пакъ казва:

— Оглушалъ ли си? Отивай, началникътъ те вика.

И като видѣ че треперя и ржцетѣ ми отъ само себе си играятъ, очуди се.

— Тю-у бре! Да не си пьянъ, а! Какъвъ се е разлюлялъ!

А въ това време самъ началникътъ и нѣкакъвъ цивиленъ съ каскетъ, излѣзнаха въ двора и идватъ по алеята. Азъ прошепнахъ предъ Георги:

— Отидохъ си, . . . Отидохъ си. . . Разплакаха майчицата ми. . . Не искамъ. . .

Той ме гледа и не разбира. А ония идватъ. Сърдцето ми ще се пукне.

И тогава за първи пѣтъ ми дойде на умъ тази мисълъ. Въ градината има отъ всички животни, а човѣкъ нѣма. А и човѣкъ трѣбва да турнатъ въ клетка. И не другъ, а мене, азъ съмъ най-близъкъ съ звѣроветѣ.

И азъ хукнахъ къмъ клетката на мечкитѣ. Умрѣла бѣ една наскоро и клетката стоеше праздна. Отворихъ я и се скрихъ вътре.

Когато дойдоха при мене, началникътъ ми извика:

— Ти лудъ ли си бе? Що се криешъ? Я излѣзъ, този човѣкъ иска да те пита нѣщо.

Но азъ се не помръднахъ. Чуждиятъ приближи до вратата, пронизва ме съ очи, души, пита:

— Познавашъ ли Ирина Пандова отъ Враница, а?

И безъ да чака отговоръ, направо, като че ли чете въ ума ми, продължава:

— Я кажи, какъ я одуши? Самъ ли бѣше или има и други?